

[C. J. F. Sven.]

praktisk Interesse havde, idet den Fortrinsret, som Kommunerne har med Hensyn til disse Skatter, kun gælder i 2 Aar; derfor vilde Skatterne som Regel være betalt, saa at saa godt som ingen — saaledes stod jeg den højtærede Minister — vilde miste Valgretten af den Grund. Hvis Bestemmelsen virkelig ikke har nogen praktisk Interesse, hvorfor saa opretholde den? Det Argument, der blev benyttet af det ærede 7de tingvalgte Medlem (C. E. Christiansen), nemlig at det var en Fordel for de paagældende Skatteydere, at det var en Valgretsbetingelse, blev vel nærmest anført som en Morsomhed, thi at Folk ligefrem skulde være glade for, at de skulde svare denne Skat for at have kommunal Valgret, har ingen Steder hjemme. Sagen er den, at hvis man vil bevare sin kommunale Valgret og man det paagældende Aar har haft Nul i Indtægt, har man jo Lov til at angive det Minimum i Indkomst, som kræves for at bevare den kommunale Valgret; man ser jo da ogsaa i hvert Fald her i Byen, at der i vidt Omfang sker Henvendelse til Skatteyderne om, hvis de i det paagældende Aar ikke har haft nogen Indtægt, saa frivilligt at sætte sig i en saadan Skat, at de kan bevare deres Valgret. Men jeg holder mig væsentligt til den højtærede Indenrigsminister, som altsaa har erkendt, at Betalingen af de faste Ejendomsskatter ikke har nogen praktisk Interesse som Valgretsbetingelse, og jeg haaber derfor, at den højtærede Indenrigsminister under den Udvalgsbehandling, som jeg gaar ud fra vil finde Sted, vil være imødekommende paa dette Punkt.

I øvrigt skal jeg sige til den højtærede Minister, at jeg for saa vidt ikke har udtalt mig videre om, hvorvidt Ministeren har lidt et Nederlag eller ikke, som jeg kun har paavist det Faktum, at det Forslag, den højtærede Minister fremsatte i Folketinget, blev ændret paa to afgørende Punkter. Saa er det naturligvis Udtryk for en vis Gudhengivenhed, naar han siger, at det er blevet bedre end det, han forelagde; det har mange Fortrin. Saa er den klaret, som man undertiden siger. Hvis Ministeren er inde paa, at de Forslag, han fremsætter i dette eller det andet høje Ting, vinder ved en Række Ændringer, endog af afgørende Karakter, skal det kun glæde os. Det er saa at haabe, at det foreliggende Lovforslag, naar det forlader dette høje Ting, er blevet ændret paa en saadan Maade, at det kan samle endnu større Tilslutning end i det

andet høje Ting, og at Ministeren vil erkende, at det efter Behandlingen er blevet om muligt endnu bedre, end da det kom fra det andet høje Ting.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard): Jeg vil henstille, at det ærede Medlems Optimisme ikke antager alt for omfattende Former; ellers vil der uden Tvivl indtræde Skuffelser. I øvrigt skal jeg erkende, at min almindelige Opfattelse er den, selvfølgelig, at mangfoldige Forslag, ogsaa af dem, jeg fremsætter, virkelig forbedres i Rigsdagen. Hvis de ikke blev det, maatte det være et trøstesløst Arbejde at være Rigsdagsmand.

Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag erkender jeg, at Betalingen af det foregaaende Aars Skat har den Fordel, at det understreger den enkeltes Ansvar med Hensyn til at have sine Forhold i Orden tilbage i Tiden. Man kan sige, at den Omstændighed, at vedkommende ikke har betalt de to Kvartalers Skat i indeværende Aar, ikke i nær saa høj Grad understreger den paagældendes Ansvar, fordi der dog er saa mange, som kan være tilbage med Skattebetaling, uden at der i og for sig ligger noget nedsettende deri.

Med Hensyn til Ejendomsskatternes Inddragelse vil jeg sige til den ærede konservative Ordfører, at mine Betragtninger før, som det ærede Medlem gengav, selvfølgelig ikke indeholder min principielle Begrundelse med Hensyn til Ejendomsskatterne. Min principielle Begrundelse er den, at hvad enten det drejer sig om personlige Skatter eller Ejendomsskatter, er det Skatter, der i Henhold til den gældende Lovgivning skal betales af Skatteborgeren — ja, jeg bruger dette noget odieuse Udtryk. Det er Lovens Bestemmelse, og det er endogsaa saadan, at den gældende Skattelovgivning omgærder Ejendomsskatterne med særlig strenge Bestemmelser. Saa er det ikke tiltalende, og det vil mange Steder sætte ondt Blod, at der med Hensyn til Valgret for Ejendomsskatterne skal gælde noget andet end for andre Skatter. Jeg tror, det ærede Medlem tager helt fejl, hvis han antager, at Ejendomsbesidderne ønsker dette gennemført; jeg tror ikke, at Ejendomsbesidderne Landet over, i Landkommunerne, ønsker denne særlige Begunstigelse.

Til den ærede Ordfører for Venstre skal jeg i øvrigt kun sige, at den største Ændring af dette Lovforslag, der skete i Folketinget, er Ændringen om, at man gaar over til at kræve Skatten betalt for det foregaaende